

нан часть отъ тѣхъ. За да има убо добры послѣдствіа произ-
водительна-та работа трѣбва нѣ само изнурено-то отъ капитала
да сѣ изново произведе, нз оѣтънъ това производство-то да оста-
ви едно произведеніе ново, то есть новѣ единѣ часть за капиталъ.
Всѣко производство, кое-то не сѣ нахожда въ това положеніе
(сѣстоаніе) е недостатъчно; всѣко употребленіе на капиталъ, кое-
то не производн друго оѣтънъ истый капиталъ е такожде недо-
статъчно.

Яко прѣдположимъ, че единъ днѣвъ человекъ, кой-то сѣ хра-
ни из плодовъ отъ дѣбравъ-тѣхъ, кога-то на всѣкъ днѣвъ не съби-
ра по-вече оѣтънъ колко-то му е нужно за днѣвно нахранѣніе,
такъвъ откакъ настане зима и не останѣтъ вече плодовъ безъ
сѣмѣніе ще умре отъ гладъ, какъ-то това наистинѣ сѣ случавѣ
у днѣвъ-ты жителн въ сѣвернѣ-тѣхъ Америкѣ; пчелн-ти и мравн-
ти разумѣвать по-добре умозрѣніе-то за сѣставленіе на капиталъ.

Онова что може нѣкой да счита за нужно при сѣставленіе
на капиталъ у едно какво-да-е най-малко тѣло — и при умно-
женіе-то капиталово из работаніе и из экономіѣхъ, приспособаванѣ
и взъз всѣко промышлено заведеніе и взъз цѣло чѣстоизбраніе у
единъ народъ. Единъ народъ кой-то работи безъ да има изан-
шность въ производство-то си не може никога да сѣ благополу-
лучн: такъвъ народъ ще лежи всѣкога въ едно сиромашко сѣсто-
аніе, и една най-малка случка, коѣ-то бы умалила еще по-вече
капитала му ще го потопи въ най-достойжалително скланство.

„Работи колко-то да живѣешь“ е една притча
лицемѣрна и опасна, тѣ сѣ являва подѣхъ благонаравнѣхъ и въздрѣ-
жателнѣхъ единъ покрывкѣхъ и приноси на человѣческый родъ по-вече
злополучіа отъ колко-то бы можнн да му нанесѣтъ опустоши-
тели-ти коеке. Таѣ притча е дала поводъ за непровидѣніе у
работници-ты и была е причина за неумноженіе на капитала
чрѣзъ работаніе-то.